

ROČNÍK

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

BŘEZEN 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři, dovoluji Vám představit již čtrnácté číslo našeho oběžníku Totem.

Máme tu březen a s ním i pomalu blížící se jaro. Stačí se podívat na zahrádky, kde už svoje hlavičky vystrkují bílé sněženky a žluté talovíny. Najdou se občas i dny, kdy je k nám sluníčko nakloněno a ohřeje nás svými příjemnými paprsky. Příroda se začíná pomalu probouzet, odcházejí poslední hromady sněhu, dny se prodlužují.. Zkrátka vláda zimy definitivně končí.

Doufám, že i vy si najdete chvíli a uděláte si aspoň malou procházku do okolní krajiny. A pokud k tomu rozverné počasí přece jen nedovolí, vezměte si aspoň nové číslo a začněte se do něj. A co že Vám tentokrát nabízíme?

V tématu čísla shrneme všech pět ročníků Malého velkého plesu a nostalgicky zavzpomínáme, v jakém byly stylu, co se na nich dělo, kdo hrál k tanci.. Doplníme to i dobovými fotografiemi.

V tipu na výlet nás Ježour postupně seznamuje s národními parky naší republiky. Tentokrát se s ním vydáme do toho nejmenšího. Pokud Vás zajímá, který to je, přečtěte si jeho příspěvek.

Další rubriku, kterou Vám nabízím, je tip na knihu. Seznámí Vás s ní Ježour a máte možnost si přečíst i malý úryvek, který Vás jistě naláká k jejímu přečtení.

Velkou a důležitou část Totemu tvoří vždy střediskové dění. Hned na úvod Vám nabídneme fotografie z letošního ročníku Malého velkého plesu. Pokud jste se ho sami neúčastnili, můžete se aspoň podívat, jak to tam vypadalo. Myslím, že někteří návštěvníci se vcítili do role mafiánů bravurně a někteří nebyli ani k poznání. Však posuďte sami!

Další netradiční akcí, pro dvánáct členů našeho střediska, byl čekatelský kurz a následná čekatelská zkouška. Jak to všechno probíhalo, z čeho je zkoušeli a jak to všechno nakonec dopadlo, se dočtete v reportáži od Štaflíčky.

Měsíc únor byl krátký, do toho měli školáci prázdniny, ale i tak toho jednotlivé oddíly stihly prožít celkem dost. Co dělala vlčata, co nového se začaly učit světlušky, jak si užili sních Mohykáni a kde trávil svou schůzku skautky? To a ještě víc se dočtete od vedoucích jednotlivých oddílů.

Dále tu máme pro Vás zajímavou pozvánku. Tentokrát nás zve Ota na promítání a povídání o své cestě do ... Nebudu prozrazovat. Koukněte na pozvánku a určitě si to nenechte ujít!

Blížíme se k závěru, ale ještě nás čeká rozhovor s Kafkou. Můžete se v něm dočíst, jak Káťa ke skautu přišla, kdo byla její první vedoucí a co dělá ve svém volném čase. A že jste ji potkali v Pardubicích? I na to zde najdete odpověď.

Doufám, že jsem Vás dostatečně nalákala a teď už Vám jen popřeju krásný měsíc a nechám Vás v klidu číst...

Parluc

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	15 -	Pozvánka
	Obsah Totemu		- Cestopisná přednáška o Himalájích
3 -	Téma čísla	16 -	Rozhovor s ...
	- 5x Malý velký ples		... Katkou Fléglovou
6 -	Tip na výlet	19 -	Poslední strana
	- NP Podyjí		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
7 -	Tip na knihu	20 -	Citát
	- Kluci z Neskenonu		
8 -	Střediskové dění		
	- Malý velký ples		
	- Čekatelský kurz		
	- Světlušky		
	- Vlčata		
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		

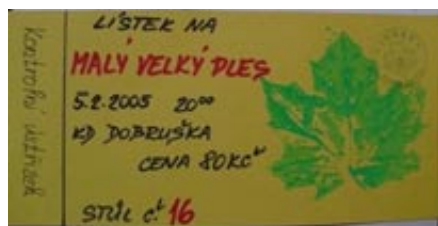
TÉMA ČÍSLO

5 * MALÝ VELKÝ PLES

Tak už máme za sebou pátý ročník! Myslím, že všechny byly vydařené a že už si ples dobrušských skautů získal dobré jméno u široké veřejnosti.

Už v loňském Totemu nás Béna zasvěcoval do tajů plesu -jak a kdy to všechno vzniklo, kdo stál u zrodu, jak vypadaly „nulté“ ročníky. To už tu nebudu opakovat, spíš si pojďme společně zavzpomínat, jak jednotlivé ročníky vypadaly.

MALÝ VELKÝ PLES - 5.2.2005

První ples uvedl Ježour, Benji a skupina plízcích se indiánů, kteří následně roztančili celý sál. O půl desáté vystoupil se svým předtančením taneční klub HOP. Celý večer byl zpestřený hrou, která se skrývala v lístkách do tomboly. Ty měly trojí podobu -buď jste tam našli konkrétní číslo a měli jste jasno, co vyhráváte.

Nebo jste tam našli citátek a věděli, že nic nevyhráváte. Poslední možnost byla, že jste tam našli písmeno. V tom případě byla vyhlášena soutěž o nejdelší slovo, nejdelší název zvířete a rostliny. Vyhodnocení přišlo o půlnoci, kdy se vyhlásili výherci sladkých odměn -dortů. S půlnocí přišlo i překvapení. Po sále se rozběhla děvčata s papírovými kornouty a každému nabídla kokosku. Po sladké přestávce kapela Relax band z Hronova pokračovala ve svém hraní a společně jsme se protančili až do druhé hodiny ranní, kdy ples skončil.

MALÝ VELKÝ PLES - 25.2.2006

Druhý ročník jsme obohatili o podtitul SE ŠKRABOŠKOU, kterému jsme přizpůsobili i výzdobu sálu a vlastně i celý ples. Hned na úvod měli naši RaR nazkoušené předtančení na Vivaldiho a zhruba o hodinu později přišla na scénu taneční skupina ICE.

Večer pokračoval dál. Celou dobu nás jím provázela Matáčka s Knorrem a hudbu zajišťoval Relax band z Hronova.

Kdo nechtěl jen tancovat, měl možnost zkusit svoje štěstí v tombole, nebo se zapojit do celovečerní hry. Po stěnách byly vylepené portréty známých osobností -sportovci, herci, zpěváci... Každý měl však škrabošku a úkolem bylo všechny poznat.

O půlnoci bylo vyhlášení hry a zároveň i překvapení -scénka od RaR a rozdávání perníčků ve tvaru skautské lilie. Ples dále pokračoval až do druhé hodiny, kdy nám kapela řekla, že je čas jít spát.

MALÝ VELKÝ PLES - 3.2.2007

Třetí ročník se odehrával v RYTMU PRVNÍ REPUBLIKY. K tanci hrál Podorlický lázeňský orchestr, který byl, jako všichni a všechno, stylový.

Návštěvníci plesu toto téma pojali opravdu poctivě a tak jsme se mohli potkat s prvorepublikovým pilotem i dobově oděnými dámami.

O zahájení se postaral TK HOP, který předvedl ukázkou klasických tanců. Pak už se jen tančilo, vyhrávalo v tombole, povídalo.. Před půlnocí Zuzkí s Benjim, uváděcí plesu, vyhlásili a vysvětlili taneční soutěž a vybrali i tři odborné porotce.

Lidí se přihlásilo opravdu hodně, a tak měla aspoň porota z čeho vybírat vítěze. Ti byli vyhlášeni o půlnoci a dostali sladkou odměnu. Zároveň o půlnoci proběhlo i překvapení -ukázka břišních tanců.

Pak už to všechno rychle utíkalo a najednou kapela vyhlásila poslední písničku a ples skončil.

MALÝ VELKÝ PLES - 15.3.2008

D a l š í rok jsme se rozhodli, že ples bude VE VÍRU B A R E V. B a r e v n é bylo opravdu všechno -vstupenky, losy do tomboly, výzdoba sálu, dokonce i pomazánky a párátka na jednohubkách a nakonec i návštěvníci plesu.

Úvodní předtančení měla taneční skupina ICE a po celý večer nás uváděla Zuzkí s Bénou.

I tentokrát byla pro návštěvníky připravená tombola, ve které mohli vyhrát opravdu krásné ceny. A pokud neměli to štěstí, mohli si aspoň z nevýherního lístku zazpívat kousek písničky, která pojednávala o barvách.

Barev se týkala i celovečerní soutěž. Na stěnách byly nalepené názvy barev v různých jazycích a úkolem bylo rozluštit, jaká barva to má být. Vyhlášení přišlo tradičně o půlnoci.

Letošní překvapení neslo název Duhová víla a odehrávalo se na stejnojmennou písničku od Hany Zagorové.

Od půlnoci už to utíkalo jako voda a kolem druhé kapela zahrála večerníčka a byl čas jít domů.

Letošní, pátý, ples proběhl na konci února a tentokrát byl VE SPÁRECH MAFIE.

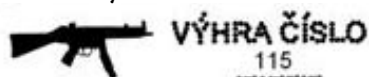
Přípravy byly, jako vždy, velkolepé. Týdny dopředu se vystříhávalo, ořezávalo, lepilo, vyrábělo, vymýšlelo, zlepšovalo..., aby pak na plese bylo všechno perfektní. Co se výzdoby sálu týká, tak všude po stěnách byly vylepené portréty skutečných mafiánů, jako byl Al Capone, Frank Costello nebo Charles Lucky Luciano. Doplnovala to slova z mafiánského slovníku -omerta, vendeta, prohibice, lupara... Oponu zdobilo velké panorama mrakodrapů typického amerického města. Na každém stole bylo malé občerstvení -slané tyčinky a šneci se sýrem a salámem. K tomu cedulka s názvem stolu -vždy jméno nějakého mafiána. Nechyběl ani poslední výtisk New York Times, ve kterém byly popsány a vysvětleny veškeré hry večera, napsaný program a kupa dalších zajímavých informací. Vzhled stolu doplňovala vázička s živými tulipány -velké díky skautům do Ter Aar!

Ples zahájila o půl deváté scénka, ve které se dva mafiánští bratři pohádali o slečnu SJ. K jejímu získání použili všemožné mafiánské intriky a nakonec došlo i na honičku a přestřelku v autech. Oba to však nepřežili a tak se ona mladá dáma ujala příležitosti a stala se z ní první kmotra mafiánů.

Po vydařené scénce nastoupilo předtančení, podané malými holčičkami z Vamberka. Byly to rockerky a tancovaly na písničky od Elánů. Okamžitě si získaly veškeré návštěvníky a sklidily obrovský úspěch!

Pak už byl dán volný prostor kapele Pokrok a začalo se tancovat. Pro všechny tu byla navíc připravena bohatá tombola, která skrývala první hru. Kromě výherních a nevýherních lístků zde byl

ještě jeden druh. Když se našel dostatečný a správný počet kusů, dal se z nich poskládat krásný starý Cadillac. Výhru dostal ten, kdo jako první přinesl komplet složené auto pořadatelům.

Další možností, jak něco vyhrát, bylo najít výbavu správného mafiána. Na každém stole byly soutěžní lístečky a úkolem bylo najít všech šestnáct ztracených a poschovávaných věcí mafiána nakreslených na kartičkách. Této hry se zúčastnilo celkem hodně lidí a o půlnoci se vylosoval ten, který získal hlavní

cenu -tj. reálnou výbavu mafiána, skládající se např. z kabátu, klobouku, pistole, brýlí, klíčů od auta, doutníku, zápalek..

Další zpestření přineslo vyhlášení hazard koutků, kde bylo možné zahrát si, zariskovat a v případě štěstí i vyhrát. Nevýherní losy z tomboly se vyměnily za hrací žetony a už se mohlo jít sázet.

Zhruba o půl jedenácté Ježour z pódia najednou vyhlásil prohibici. Bar byl obklíčen a hlídán mafiány a kupovat se mohly pouze nealkoholické nápoje. Sál byl zas hlídán tajnou policií. Někteří to riskli, ale dopadli tak, že jim bylo zabaveno a vylito čerstvě natočené pivo.

Ples rychle utíkal a byla tu půlnoc. Došlo k vyhlášení nejlepšího hazardéra, nejrychlejšího „nálezce“ auta a nakonec jsme odměnili i nejlepšího mafiána, kterým se bezesporu stal Vašek Pavlů. Nechybělo ani půlnoční překvapení.

Zábava pokračovala dál. Kapela hrála parádně, všichni tancovali, bavili se. Ale čas byl neúprosný a bohužel jsme museli po druhé hodině zkonstatovat, že letošní mafiánský Malý velký ples je za náma.

Ještě mám pro Vás takový jeden malý tip. Pokud se Vám téma mafie zalíbilo, doporučuji si přečíst knížku

Kmotr. Mario Putzo v ní perfektně zachytil pravou mafii, její způsoby a tradice.. Děj je napínavý a zaručuji Vám, že ji odložíte, až když se dostanete na konec!

Parluc

TIP NA VÝLET

NÁRODNÍ PARK PODYJÍ

rakouský Hardegg

Tentokrát nás čeká nejmenší národní park – vyhlášen byl v roce 1999 na ploše 6300 ha. Nejceněnější částí tohoto území je 40 km dlouhý kaňon řeky Dyje. Jde o místy velice hluboké údolí, které bylo za bolševika nepřístupné (což přírodě nesporně prospělo). Řeka zde totiž tvoří státní hranici s Rakouskem, kde se na druhé straně rozkládá národní park Thayatal. Přírodní poměry na obou stranách jsou zhruba

stejně a jsou tak lépe chráněny. Jde prakticky o nejzachovalejší biotop tohoto druhu ve střední Evropě. Ale Podýjí není jen říční údolí – národní park chrání i zachovalé lesy nebo rozsáhlá vřesoviště ve východní části území. A výlet lze spojit i s návštěvou památek ve Vranově nad Dyjí nebo ve Znojmě.

Hluboký kaňon je i dnes nepřístupný, řeka se prodírá skalami v nekonečných zákrutách. Turista může nahlédnout na řeku z několika vyhlídek, z nichž snad nejkrásnější je u Nového hrádku – jak píše Miloslav Nevrlý v Nejkrásnější sbírce: „nejhradovatelší ze všech hradů“. Když jsme jednoho zamračeného a studeného aprílového dne zříceninu navštívili, setkali jsme se tam s úžasným průvodcem a znalcem Podýjí, ukázal nám, o kterém břečťanu to Nevrlý píše a dokonce jsme i rozemnuli absintový pelyněk, jak také autor zmiňované knihy doporučuje. Inu, ne všichni romantici vyhynuli...

Ježour

břečťan nad Dyjí

památka na železnou oponu u Čížova

křivatec český na hardeggské skále

TIP NA KNIHU

KLUCI Z NESKENONU

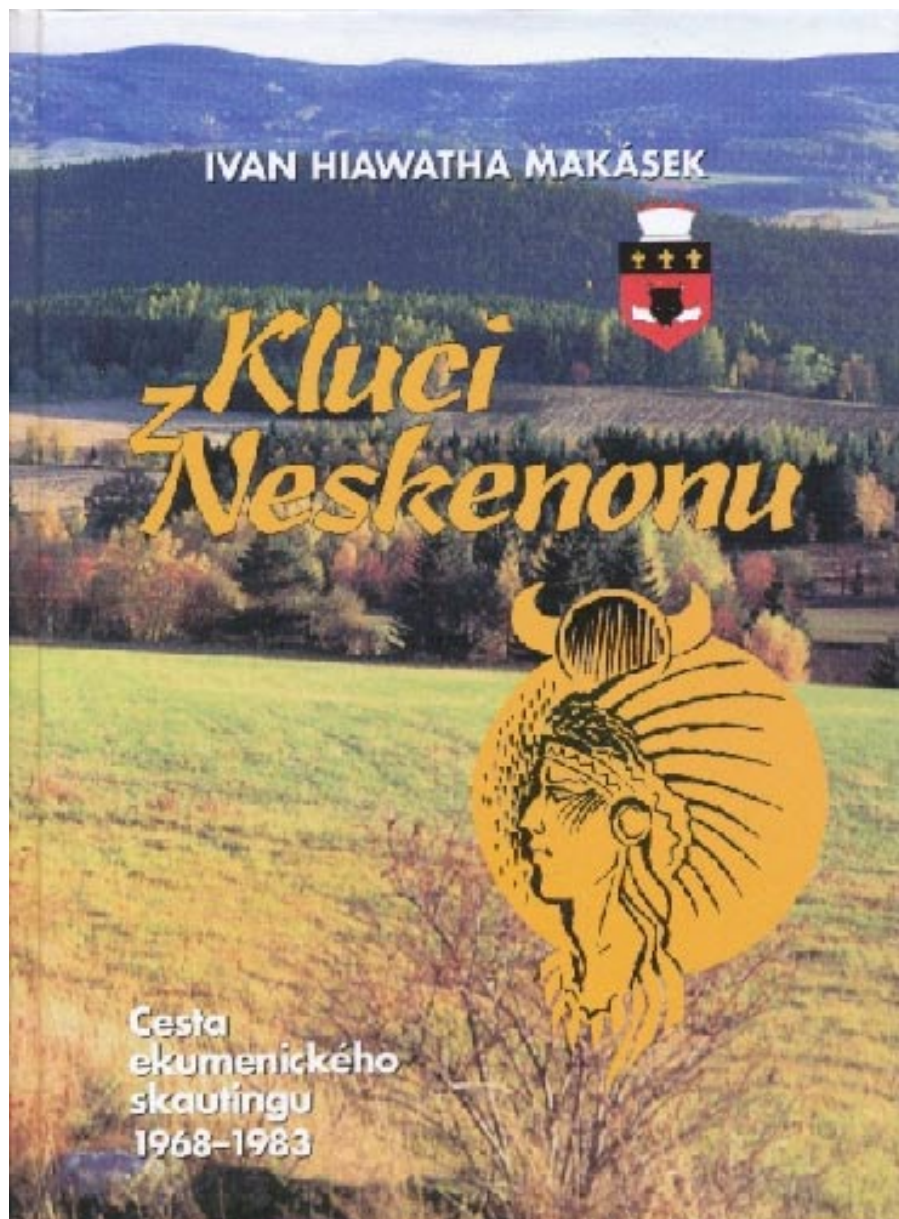
Ivan Hiawatha Makásek: Kluci z Neskenonu - cesta ekumenického skautingu 1968-1983

vydalo nakladatelství Nika
v Praze roku 2004

Tato kniha je pokračováním nedávno před ní vydané publikace „Kluci z Dakoty“. Autor v ní zachytil svou cestu ke skautingu, která začala v roce 1957 u Foglarových Hochů od Bobří řeky, pokračovala lety trampování v Brdech a vrcholila založením pražských Psohlavců (1965), kteří stáli u obnovy junáckého hnutí v roce 1968. Zde také vznikl dnes již legendární skautsko-woodcrafterský oddíl (kmen) Neskenon. Hoši z Neskenonu dělali skauting, woodcraft i tramping po svém. Šli tak trochu vlastní cestou, protože jejich vizi ekumenického skautingu, který je tolerantní k novým obohacujícím vlivům, nechtěli zastánci tradičních směrů s nimi sdílet, ani ji respektovat. A tak můžeme říci, že sami probíjovali cestu dnes běžnému táboření v týpí, zavedli indiánskou hru lakros, sebevzdělávací metodický systém získávání tří orlích pera speciálních zkoušek i tzv. „ohnivecké společnosti“, jež mysticky propojuje mnoho dnešních skautských oddílů a woodcrafterských kmenů. A protože i skauti z Dobrušky zdědili mnoho z těchto woodcrafterských fenoménů, myslím, že tomuto čtení dobře porozumí.

Ukázka z knihy:

„Přechod oddílu k táboření v týpí umožnil začít tábořit i v zimě, protože v nejlepším přenosném obydlí na světě je možné rozdělat oheň a i v mrazivém počasí setrvat ve volné přírodě. Indiáni nám to ostatně svým životním stylem dostatečně ukázali. Jak to začalo v Neskeno-

nu, vzpomíná náčelník a šaman Čiksika:

Sešlo se nás na nádraží devět, počet právě vhodný pro tehdejší tři malá týpí. Věkový průměr účastníků byl 13,5 roku. Vyjeli jsme bez zkušeností, ale s velkým nadšením.

Na místě letního tábora leželo jen nepatrně sněhu, zato rtuť teploměru slezla deset dílků pod nulu. Tyče jsme tu měli od léta, takže se stavbou potíže nebyly, a tak jsme se mohli vrhnout do práce, která

nám pak zabírala nejvíce času. Byla to příprava dřeva. Krom toho jsme se pokoušeli lyžovat na těch třech centimetrech a došlo i na něco her.

První noc jsme šli brzo spát, a tak nás ráno všechny vzbudil chlad. Věřte mi, že pohled na vyhaslé ohniště ve stanu v šest ráno, když člověk dýchne a zůstane mu rampouch u pusy, nepotěší ani tvrdé muže...

Ježour

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

MALÝ VELKÝ PLEŠ

PŘÍPRAVY

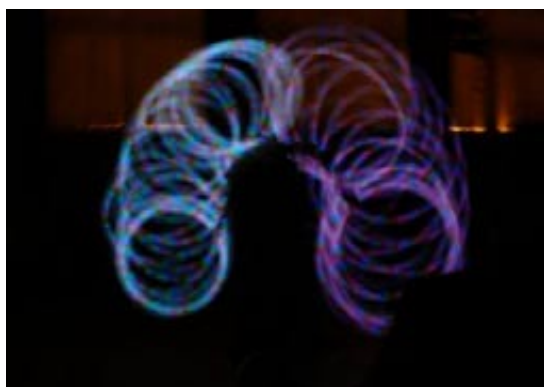
SCÉNKA

PŘEDTANČENÍ

PŮLNOČNÍ PŘEKVAPENÍ

SKUPINA POKROK A UVADĚČ JEŽOUR

MAFIÁNI A MAFIÁNKY

ČEKATELSKÝ KURZ

„Hlavní prioritou pro rok 2009 či 2010 bude vzdělávání těchto činovníků, aby měli co nejlepší podmínky pro zlepšování své dobrovolnické kvalifikace.“

Výroční zpráva 2008

O tom, že středisko chce vzdělávat činovníky, se mluví už dlouho. Aby vedoucí mohl vést oddíl nebo tábor, měl by na to mít také správné oprávnění na základě složených zkoušek. První z nich je čekatelská zkouška, která opravňuje spolupodílet se na vedení oddílu, tedy být zástupcem vedoucího oddílu. Tato zkouška je také podmínkou pro druhou zkoušku – vůdcovskou.

Zájemců o čekatelskou zkoušku se z našeho střediska nashromáždilo hodně, záleželo už jenom na tom zjistit, kde v okolí se kurz a zkouška konají a přihlásit se. Všechno tohle zajistil střediskový výchovný zpravodaj Ifik. Přihlásilo se nás dvanáct a tak jsme se všichni v pátek 6. února vypravili do Hradce Králové, kde se v klubovně na Novém Hradci jeden čekatelský kurz konal. Jednalo se v podstatě o vzdělávací

Příjezd do klubovny na Novém Hradci

víkendovou akci, kde nám pověření bratři a sestry přednášeli a vysvětlovali poznatky, které se od nás budou při skládání zkoušky očekávat. Hned po příjezdu, prezenci a odevzdání písemných prací na libovolné skautské téma jsme začali pěkně zostra, a to hospodařením. Bylo to celkem vyčerpávající, protože je to jedna z oblastí, do které člověk většinou nevidí a nemá moc vlastních zkušeností s vyplňováním formulářů a dalších úředních náležitostí, které však jsou v oddíle potřeba vést. O to více jsme uvítali základy pedagogiky a psychologie,

které následovaly a které pro nás byly jen zopakováním nám velmi známých znaků, typických pro věk vlčat a světlušek, skautů a roverů a rozdílů mezi nimi.

Další den jsme pokračovali hned ráno po osmé hodině, kdy nám bratr Mauglí přednášel historii a myšlenkové základy skautingu. Bylo to bezesporu zajímavé, ale dost dlouhé. Navíc se venku mezitím udělalo krásně a sluneční paprsky, dobývající se skrz okno do místnosti, div neusmažily některé z nás. S radostí jsme proto uvítali odpolední program na využití času před další přednáškou. Tím byla hra v lesích na Novém Hradci s GPS navigací. Pro většinu z nás to bylo první setkání s GPS, takže jsme se něčemu přiučili a hlavně provětrali hlavy před dalšími tématy, kterými byly bezpečnost, zdravotěda a organizace a právo. Ano, bylo toho ještě hodně, ale díky tomu, že jsme to stihli v sobotu, mohli jsme hned v neděli ráno sbalit věci a odjet. Všichni to uvítali, aspoň jeden den oddechu před školou budeme mít.

Za tři týdny v sobotu 28. února se také v Hradci, tentokrát na Rybárně, konala čekatelská zkouška. V plném počtu jsme

Přednáška z hospodaření

Seznámení a hra s GPS

tam dorazili připraveni ukázat, co v nás je a že na tu zkoušku všichni máme. Celé klání jsme zahájili nástupem a zpěvem skautské hymny. Poté jsme si každý vzal tužku a zasedli jsme k písemné části. Jako první jsme psali jakýsi připouštěcí test ze skautských základů, druhý test byl hospodářský maratón. Na úvod jsme se tedy pěkně zapotili a pořádně potrápili své hlavy. Připouštěcí test zvládli všichni, tudíž

Poslední přípravy před zkouškou

závěrečném nástupu od br. Bobra dekret o splnění čekatelské zkoušky a Činovnícký průkaz. Kolem šesté hodiny večer pak bylo možné slyšet „tlumený“ pokřik dobrušských skautů kdesi u jednoho z hradecských sídlišť, to jsme před odjezdem zakončovali naše čekatelské zkoušky, vyčerpání, ale šťastni, že už je to za námi.

Štaflíčka

Předávání dekretů

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Tak už máme za sebou únor a jediné, co na to lze říct je, že to neuvěřitelně utíká. Stejně tak nám utíkají i naše schůzky a postupně se asi můžeme rozloučit i se sněhem, kterého jsme ale dokázaly využít :) Je pravda, že jsme čekaly větší nadšení našich světlušek, ale dá se to vysvětlit tak, že toho sněhu bylo asi opravdu dost a holky se vyblbly vždycky těsně před schůzkou :) Přesto jsme ale úspěšné zimní procházky i hry v únoru podnikly.

Jednou z nejoblíbenějších her se staly „nervíci“. Holky je doposud nehrály a tak není divu, že byly nadšené. I když to občas

byly opravdu nervy! Musím říct, že to braly fakt vážně, dokonce jsme viděly i obrovské slzy. :) Představa, že by jejich figurky mohly zůstat pod hrníčkem, byly pro ně asi nepředstavitelné. A také doufáme, že tečky na rukou, které holky měly, rodičům moc nevadily. :)

Také se musíme pochlubit morseovkou. Dokonce i holky, které sotva umí písmenka, se v morseově abecedě orientují, dobře si pamatují pomocná slova a prostě nás všechny překvapily. Takže do budoucna můžeme počítat i s těžšími šiframi, což je dobře.

A co jsme dělaly dál. Pokročily jsme v uzlování a taky jsme se dohodly s nejstaršími světluškami, které mají ohromný zájem o vedení schůzek. :) Takže jsme se domluvily a příště budeme informovat o hře, kterou naše nejstarší připravili.

Na březen také chystáme vypravu a určitě k příštím článku přidáme fotky!

Světlušky vám přejí pěkný březen:)

Kafka

ODDÍL VLČAT

...a je tu únor

Vlčata, která přišla na schůzku s datem 6.2. 2009 byli zajisté překvapeni, že místo klasické vedoucovské trojce (GOR, Koule, Vlasta) je přivítal Petr. Vedoucí byli na čekatelském kurzu, tudíž se žádný z nich nemohl dostavit. Z doslechu ale vím, že se kluci měli s Petrem učit povely, učit se pochodovat a také si vyrobili kožené indiánské talismany. O týden později se schůzka nekonala vůbec. Důvodem byli jarní prázdniny v rychnovském okrese. Ovšem kdo pravidelně čte vlčáckou nástěnku u kostela, ten o této změně dozvěděl včas, a proto také nepřišel.

Věci se vrátili do starých kolejí již následující schůzku a to byl už dvacátý den druhého měsíce. Na začátku schůzky se ujal vedoucovského žezla Petr, který s klukama zopakoval povely a pochod. Toto

ovšem netrvalo dlouho, protože po chvíli příběhl Vlasta, že se za městem děje něco divného a že se na to mají kluci určitě jít podívat. Ihned jsme tedy odešli za křižovátku směrem na Domašín. Tam měli kluci hledat pozůstatky meteoritu, který zde spadl. Byla tu taktéž záhadná zpráva od ještě záhadnější osoby s iniciály B.Ž.. Když byly všechny meteority ze sněhu vysbírány, tak jsme se odebrali zpět do klubovny, kdy kluci napsali dopis oné tajemné osobě. Rychle se stmívalo, a čas schůzky se krátil. Skončil jsme jako vždy v 18:00.

Poslední schůzka byla ve znamení uzlů. Na začátek byla připravena zjišťovací hra. Za každou správnou odpověď dostal příslušný tým indicii, která jej dovedla až k cíli. Tento cíl byla dřevěná deska se znázorněnými uzly. To už kluci začaly tušit, o co

se jedná a tak oba týmy dorazily i s deskou do klubovny. Vázalo se, vázalo se a zase se vázalo kupa uzlů. Ale ke konci schůzky jsme oželili vázání a raději jsme se vydali na koulovačku a podobné sněhové aktivity. Následoval pokřik a rozchod.

Tak to bylo ve stručnosti dění ve vlčáckém oddíle.

Vlasta

ODDÍL SKAUTEK

Je vůbec možný, jak rychle to letí? Ani se nenadějem a budou tu skautské závody. A na ty se dobrušské skautky už dlouho připravují. Stále procvičujeme kytičky, morseovku a šifry, skautskou historii, uzle a mnoho a mnoho dalšího. Samozřejmě, že neděláme jen tohle, taky hrajeme různé hry, povídáme si a tento měsíc jsme dokonce byly na bazéně. Jako každou schůzku jsme se sešly v 16:00, ale tentokrát před bazénem. Sešlo se nás docela hodně. V bazéně jsme doopravdy řádily. Ale pak byly holky

svolány ven z vody a začal boj o ostrov (naše celoroční hra). Měly za úkol najít kousky obrázků, které byly rozmístěné po celém bazéně, a poté obrázek složit. Asi po čtvrt hodině bláznění, že nic nemůžou najít jsme jim poradily, že se něco může skrývat i ve vodě. A taky že jo. No, hra se nám moc nevydařila. Obě skupinky měly obrázky tak promáchané, že se nedalo nic složit. Ale aspoň poznaly obrázek - jeden byla fotka Orlického Záhoří a druhý obrázek Elišky za mlejna :-). Další schůzky jsme prožily už tak ně-

jak normálně. Zahrály jsme si pár her na ostrov a zjistily jsme, že skupinka červených úctyhodně dohání skupinku modrých. Modří mají 6 ostrovů a červení 5.. No uvidíme, kdopak nakonec vyhraje... A příští měsíc nás čeká výprava na jeden den a další příprava na závody. Ale nebojte holky, vy to zvládnete :-)

Bára

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V bílém, zasněženém a hlavně krátkém únoru jsme toho u Mohykánů nic moc nestihli. Vykonalí jsme asi jen tři schůzky. Jedna z nich byla v pátek třináctého. Naštěstí se nám nic zlého nepříhodilo a mohli jsme se sletět na další schůzce dvacátého. Tato schůzka však byla těsně před plesem, ale také proběhla zdárně s pomocí her ve sněhu, kterého

bylo opravdu dostatek. Poslední schůzka byla dvacátého sedmého a jelikož sníh, kterého na minulé schůzce bylo dostatek, ještě navýšil svůj počet, vydali jsme se Na trojici, kde jsme v opravdu mokřem sněhu hráli Talismany. Tuto hru nemusím představovat, ale dokážete si představit, že jsme byli z běhání v mokřem sněhu opravdu zničení. Na závěr jsme

si zopakovali morseovku, řekli pokřik a šli domů. Tato schůzka byla také den před čekatelskými zkouškami, které skládaly naši vedoucí tzn.: Tínek, MM a já. Všichni tři jsme naštěstí uspěli.

WEYR

POZVÁNKY

Hlavní sponzoři

*Přijměte pozvání na
promítání fotografií
z horolezecké expedice
do indického Himáláje
CHANGABANG 2008*

Slovem doprovodí: Ota Krásný

*KDE: skautská klubovna v Dobrušce
KDY: pátek 13.3.2009 od 19:00 hod*

ROZHOVOR S ...

KATKOU FLÉGLOVOU

Kafko, jaké jsou Tvé skautské začátky, kdo nebo co Tě ke skautu přivedlo?

Do skautu, přesně řečeno ke světluškám, jsem začala chodit ve čtvrté třídě. Takže už jsem nebyla zas až takovej prcek. :) Přivedla mě tam moje kamarádka Markéta Jarkovská, která skautovala už od malička. Společně jsme přešly i ke skautkám, to nám bylo asi deset a já ve skautu už zůstala. :)

Jak vzpomínáš na schůzky, když jsi byla ještě dítě? Máš nějaké zajímavé zážitky?

Na chůzky, když jsem byla malá vzpomínám ráda. Teď, když vedu světlušky, tak se musím přiznat, že vzpomínání je někdy intenzivnější..když například nejsou žádné nápady na hru....Vůbec nevím proč, ale na co nezapomenu, je učení morseovky, není to vůbec nijak zvláštní a už vůbec ne vtipná historka...jen si to prostě pamatuju, jako světlušky jsme se překřikovaly a já než jsem pochopila, o co se jedná, že to má představovat písmenka, to byla doba! :)

Také určitě ráda vzpomínám na

moje první roky u skautek, kde jsem potkala svoje nové kamarády a rozhodně nezapomínám na tábory. Ty byly asi nejlepší, když jsem byla mladší. Vůbec nechci schazovat minulé tábory..to vůbec ne, chci jen říci, že když jsem byla mladší, tak jsem netušila, co je to za námahu a jaké mohou být u přípravy táborů nervy a pro to jsem na to nemyslela a naplno jsem ten tábor prožívala jako dítě.

Kdo byly Tvé vedoucí? Stala se některá z nich Tvým vzorem při vedení?

Moje první vedoucí u světlušek byla Dáša. U ní jsem skládala nováčkovskou zkoušku a musím přiznat, že to nebyla žádná sláva. Jako malá světluška jsem prostě nerozuměla, co se ode mě chce a teď i vidím, že smysl skautingu jsem pochopila až děle. Jako malá jsem to brala prostě jako hru. :) U skautek jsme měly vedoucích hodně, nechci všechny jmenovat, protože by mě moc mrzelo, kdybych náhodou někoho zapomněla. Moje první vedoucí byly Hanka Friedová a Šárka Ková-

řová a od nich (ač to nemuselo vypadat) jsem si odnesla nejvíc. Byly to prostě první vedoucí a já je obdivovala.

Zúčastnila ses několika táborů, na který nejraději vzpomínáš?

Tábory..tak ty pro mě vždycky znamenaly nejvíc a všechny byly perfektní. Úplně nejvíc jsem je všechny docenila, až když jsem se sama tábora jako vedoucí účastnila. V paměti mám ale nejvíc vžitý tábor „Pán prstenů“. Nedokážu říct, co na tom bylo nejlepší, protože na tom bylo nejlepší všechno..začalo to scénkou dole u ohniště a skončilo suprovou pokladovkou a já byla prostě nadšená. Nesmím ale zapomenout na svůj první tábor u skautek, což byla Antika. Jak už jsem řekla, byl to můj první tábor a já jsem moc nevěděla, co čekat. Z ostatních táborů (neskautských) jsem znala občas nějakou hru a jídlo, podsadačky...a to bylo vlastně všechno. :) No a hned první noc na Záhoří jsem byla úplně bez sebe. Náš první úkol byl projít uličkou, kde nás

přivítali antičtí bohové, měli louče a já jsem pak nadšením a tou krásnou atmosférou nemohla vůbec usnout- myslím, že je to jeden z mých nejsilnějších táborových zážitků!!

Jedna klasická otázka, jak jsi přišla ke své přezdívce Kafka?

Jo..přezdívka :) tak to nebylo zas tak složitý. Do skautu jsme v té době chodily tři Katky a jednou na výpravě už to naše vedoucí začalo štvát. Byla tam s námi Hanka a Šárka a rozhodly se, že něco vymyslí a taky vymyslely. Přišly na to jednoduše. Místo písmenka T daly F podle mého příjmení, a tak vznikla Kafka.

Se Šárkou jste snad na každou schůzku přicházely s indiánem (ašantem) v ruce. Jak a kdy tento „rituál“ vznikl?

Tak na to vzpomenu často a hrozně moc ráda, ale přesto nedokážu přesně říct, jak tento rituál vznikl. Řekla bych, že se Šárka pro mě stavila, abychom šly společně na schůzku, ale měla tenkrát kromě batohu ještě v ruce dva indiány :) A tak jsme si je samozřejmě s chutí daly. Příští schůzku jsem jí to vrátila a pak jsme si to vracely takhle pořád a každý týden jsme se před skautem stavily v cukrárně pro dva velký indiány :)

Skaut určitě nebyl Tvůj jediný kroužek, měla jsi jistě i další zájmy. Které?

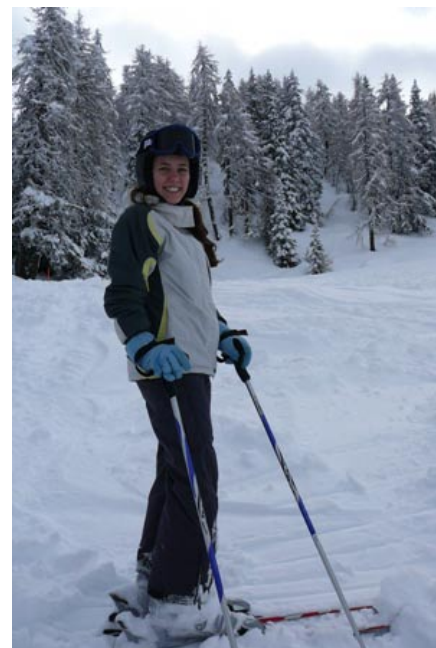
Ano, to je pravda. Od malička jsem chodila do hudebky na klavír, což mě střídavě bavilo a nebavilo, ale teď mám hroznou radost, že si můžu zahrát. Hrála jsem taky na flétnu a chodila do pěveckého sboru Vlasta. Zpívat mě vždycky bavilo, ale na „sólovou dráhu“ bych se nedala. :) Jeden z mých největších koníčků byl a vlastně ještě je tancování. Do DDM jsem chodila od školky a v prváku jsme s kamarádkou začaly kroužek samy vést, jezdily jsme na soutěže a všechno jsem to opravdu hodně prožívala. No a nesmím zapomenout na atletiku. :) To mě taky moc bavilo, měly jsme v Dobrušce výborný družstvo starších žákyň a dva roky po sobě jsme se dostaly na republikové závody, což nebylo vůbec jednoduché. :) Mě nejvíc bavila osmistovka, ve které jsem zpočátku nebyla špatná, ale chtělo to pořádně trénovat a s přibývajícím věkem jsem dávala přednost dalším věcem, takže moje fyzická najednou nebyla a teď si jen hodně občas zaběhám :)

V kolika letech jsi začala vést? Jaké byly začátky?

Vést jsem začala v 15 letech a to skautky. Musím přiznat, že ty začátky byly krušné, nejstarší holky nebyly o moc mladší než já a chvíli mi trvalo, než jsem si na to zvykla. Ale nakonec to hodnotím dobře. :) Další roky už jsem vedla světlušky a to se mi líbilo i líbí asi víc. :) K menším dětem mám blíž, jsem ráda, když je můžu něco nového naučit a hlavně, když je to pak vidět.. :)

Už několik let děláš vedoucí u světlušek. Baví Tě to? Co Ti to přináší?

Jak jsem řekla v předchozí odpovědi, mám to ráda! Jasný, že jsou chvíle, kdy se mi do něčeho nechce, nenapadá mě žádná hra a nemám náladu. Světlušky mě z toho ale většinou dokážou dostat. :) Může to znít jako klišé, ale když vidím, že mají z něčeho radost a že se usmívají, tak mám taky radost a v té chvíli mě nepotěší nic víc. Přináší mi to určitě

nové zkušenosti. Taky myslím, že dokážu s holkama komunikovat líp a že jim víc rozumím. Baví mě je poslouchat a pronikat do jejich světa. To jsem dřív zas až tolik neřešila.

Jsi na vysoké škole, můžeš upřesnit kde a na jaké? Máš už představu nebo přání, co pak budeš v životě dělat?

Studuji na fakultě mezinárodních vztahů na VŠE v Praze obor Cestovní ruch a regionální rozvoj. :) A představu o tom, co bych chtěla dělat ještě opravdu nemám. Ale spoléhám na to, že budu mít (nebo bych alespoň měla) poměrně široké možnosti uplatnění. Co musím ale přiznat je, že jsem se rozhodovala ještě o pedagogické fakultě a teď si pořád říkám, jak by to vypadalo, kdybych tam teď byla a pořád mi to vrtá v hlavě, takže je možný, že to tam třeba ještě někdy zkusím..

Co děláš ve volném čase? Stíháš všechno, co bys chtěla, nebo máš nějaké vysněné aktivity?

No to je zapeklitá otázka..protože přesně nedokážu definovat, co je to volný čas a jestli učení ve volném čase je odpočinek, koníček nebo trest. :) V každém případě poslední dobou věnuji svůj čas právě učení. Potom stíhám skaut, kamarády a volno si udělám i na hokejové zápasy v Pardubicích. Myslím, že stíhám

vlastně všechno, co chci a že to zatím není tak hektické, abych si na něco aspoň trochu času nedělala. Takže jsem spokojená

Na krku nosíš přívěsek s číslem 73. Souvisí to s Tvým fanděním pardubickému hokejovému klubu. Co to číslo znamená? Jak jsi se vlastně k hokeji dostala? Setkala jsi se někdy se samotnými hráči mimo ledovou arénu?

Tak takhle otázka se vám povedla :) I když nevím, jestli všechny přesvědčím, že nejsem malá puberťačka, jak si většina myslí, když jim vysvětluji, proč nosím na krku právě číslo 73.

V každém případě to souvisí s mým fanděním pardubickému hokeji. Naši mě brali do Pardubic na hokej od malička a tak je jasný, že jsem si k němu vybudovala opravdu silný vztah. Většina lidí se mi směje, že to moc prožívám, ale je to můj koníček. Někdo jde do divadla, někdo na koncert, někdo doma počítá matiku, někdo fandí sportu...a každý z toho má skvělý zážitek, je to pro něj super zábava. Já to takhle mám s hokejem, těch asi šedesát minut, co tam strávím, je pro mě velká euforie, zapomenou na svoje starosti a jen si užívám. :) Tak a teď jsem odbočila, takže jak jsem se dostala k 73 :) Myslím, že to bylo v roce 2002, kdy v Pardubicích začali hrát tři „mladáci“. Byli nadaní, vždycky když byli na

ledě, tak dokázali soupeře pěkně potrápit, stříleli góly a do toho byli opravdu moc pěkní! :) Takže není divu, že se mi jeden z nich líbil...jmenuje se Petr Průcha a na dresu odjakživa nosil číslo 73. A moje kamarádka Šárka pro mě nechala k mým 15-tým narozeninám vyrobit přívěsek „73“ a tak ho mám pořád, přestože Petr Průcha hraje již čtvrtou sezónu v týmu New York Rangers :)

No a mimo arenu jsem se s hráči osobně potkala akorát na autogramiádě, což byla vlastně také organizovaná akce a pak jsem občas nějakého hráče potkala v civilu před halou :)

Cestuješ ráda? Kam by ses třeba v blízké budoucnosti chtěla podívala?

No musím říct, že cestování ani mezi moje největší koníčky nepatří. Sice jsem byla (na moje poměry) v dost zemích, ale to nebylo za účelem poznání. Vždycky to byla nějaká akce, např. atletika nebo pěvecký sbor Vlasta. Ale to se vlastně taky asi počítá, že? :) Jinak každý rok jezdím na dovolenou s našima a ségrou, cestovala jsem za lyžováním a vypadá to, že budu cestovat i za prací.

A plán, kam bych se chtěla podívat, je aréna Madison Square Garden v New Yorku.

Na závěr nám prozrad, jaké máš plány na prázdniny.

Normálně takhle brzo ještě prázdniny naplánované nemám, ale letos je to trochu jinak. Chystáme se s přítelem do USA za prací...a to je můj jediný plán, protože nám to zabere určitě celé dva měsíce. Určitě si ale splním svoje přání podívat se do NYC, takže se už moc těším :)

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 22.3. 2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM DUBNA

- novinky z našeho středika
- články z březnové činnosti jednotlivých oddílů
- tradiční a oblíbené rubriky
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Vlastimil Jelen, Kateřina Fléglová, Jan Friede, Vojtěch Hanousek, Veronika Štaffová, Barbora Likavcová, Pavčina Čiháčková

FOTOGRAFIE:

Jan Friede, Jiří Štaffa, Pavčina Čiháčková, Petr Poláček, Šárka Štefllová

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Sněžinka podsněžník

Nikdy nic nevysvětľujte!

Přátelé to nepotřebují a nepřátelé vám i tak neuvěří.

Elbert Hubbard